

I Mellanöstern liksom i Kuba leker Trump med elden... och med världen

I Iran liksom i Kuba leker Trump med elden... och med världen

Två viktiga kriser som är relaterade till varandra, men av mycket olika omfattning, kriget mot Iran och försöken att underkuva den revolutionära ?ön? Kuba, visar på problemen med utformningen och genomförandet av Trump-administrationens utrikespolitik. I båda fallen, och inte så paradoxalt som det kan verka vid första anblicken, finns ett gemensamt inslag: att man har låtit USA:s utrikespolitik styras av utländska och giriga maffiaeliter, i det ena fallet från Miami och i det andra från Tel Aviv.

Foto: Creative Commons

Vi vill påpeka att detta fenomen inte är nytt när det gäller imperier. Det hände redan i Rom, som vid sin tid såg hur dess politiska och militära struktur på olika sätt togs över av arvingar till de barbariska stammar som man i århundraden utan framgång hade försökt underkuva, vilket enligt historikerna var en faktor som bidrog till det västromerska rikets fall. Även om detaljerna skiljer sig åt är detta också fallet i dagens USA med den antikubanska maffian i Miami och den sionistiska lobbyen. Både igår och idag ser vi den förödande effekt som privatisering och koncentration av den politisk-militära makten har på ett imperiums sammanhållning.

Både i det kubanska och det iranska fallet verkar president Donald Trump ha tagit sig vatten över huvudet. De efterlängtrade (och utlovade) regimskiftena, både i Teheran och Havanna, räcker i sig för att förstöra den politiska karriären för en president som skryter med att han inte har startat ett enda krig och som nu säger att han kan fortsätta kriga i all evighet.

Rubio och Netanyahu. FB

Ingen stöder kriget mot Iran

Enligt en undersökning från Reuters/Ipsos är det till exempel bara en av fyra amerikaner som godkänner Trump-administrationens och det sionistiska regimen attacker mot Iran, medan mer än hälften anser att Vita husets chef är "alltför" benägen att välja militära lösningar. 43 % sa att de ogillade attackerna, 27 % godkände dem och 29 % sa att de var osäkra.

Även om Trump säger att den militära operationen mot Iran var planerad att pågå i fyra veckor, anser många internationella observatörer att möjligheten för USA och Israel är mycket kortare: ungefär tolv dagar innan den verkliga omfattningen av USA:s och Israels förluster börjar bli känd för den västerländska allmänheten och därmed den sionistiska maktens inflytande över USA minskar dramatiskt.

Trump skryter med att ha eliminerat Irans högste ledare, ayatolla Ali Khamenei, men bortser från att denne redan var 86 år gammal och att det faktiska befälet över de iranska styrkorna sedan länge ligger i händerna på mycket yngre personer. Och inte bara det, de iranska styrkorna kommer från en decentraliseringsprocess där de politisk-militära enheterna på regional nivå har stor operativ autonomi, just för att undvika scenarier som det som inträffade i Venezuela med kidnappningen av president Nicolás Maduro. Oavsett hur mycket skada de israelisk-amerikanska bombningarna orsakar det persiska befälet, kommer det alltid att vara en mycket svår fiende att avvärja och konflikten mycket svår att släcka.

Men problemet för USA är inte bara förluster av soldater och flygplan, utan också en ekonomisk kris som hotar själva grunden för MAGA-projektet. Priset på råolja har skjutit i höjden, och för varje dag som Hormuzundet förblir stängt och missiler fortsätter att avfyras mot amerikanska baser i regionen, växer hotet om inflation och bristande konkurrenskraft för amerikanska företag.

Det är uppenbart att ett scenario med en lätt seger för Trump och Netanyahu i Iran verkar vara det minst troliga av alla.

Och vem stöder Trumps "maximala press" mot Kuba?

Jämfört med den iranska frågan verkar den kubanska vara av mindre betydelse. Även om det inte finns några liknande undersökningar om Kuba som omfattar hela den amerikanska befolkningen, var "regimskiftet" på ön inte ens i närheten av att vara ett centralt tema i det senaste valet, inte ens bland diasporan i Miami, som för övrigt blir alltmer besviken på Trump på grund av ICE:s razzior mot invandrare, för den skärpta blockaden mot Kuba (som hindrar dem från att träffa och hjälpa sina släktingar på ön) och för en ekonomi som inte har förbättrats, utan tvärtom försämrats under den nya administrationen.

Faktum är att Kuba inte existerar i den federala politiken i USA, med undantag för den högljudda "kubansk-amerikanska" lobbyen som i årtionden har drivit igenom en politik som de flesta amerikaner varken förstår eller stöder. Det är lätt att föreställa sig vilka siffror opinionsundersökningarna skulle visa efter en hypotetisk invasion av marinkåren i Kuba. Faktum är att Trumps politik av "maximalt tryck" mot Kuba, med hans uttalanden om en total oljeblockad, som förklarats grundlagsstridig av USA:s högsta domstol, helt avvisas av befolkningen. När det gäller opinionen inom Kuba har Trumps agerande, hans ord och handlingar, övertygat den stora majoriteten av befolkningen om att det är Kubas regering och inte USA:s som försvarar deras rätt till existens och liv.

Allt detta leder till en situation av sociopolitisk isolering för de mest envisa delarna av den antikubanska exilrörelsen i Miami, som har stöd av den antikubanska politiska klassen i södra Florida, ledd av ingen mindre än utrikesminister Marco Rubio. Nu, desperata över att Trump inte verkar särskilt benägen att ta risker för att åstadkomma ett regimskifte på Kuba, har dessa grupper beslutat att försöka provocera fram en amerikansk militär intervention på ön.

"Díaz-Balart försäkrar att Trump kommer att göra slut på diktaturerna i Kuba och Venezuela.

Som bekant stoppade kubanska grännsäkerhetsstyrkor den 25 februari ett försök till infiltration av en terroristgrupp från Miami ombord på en motorbåt, vilket resulterade i fyra dödade angripare och sex gripna. Till det kommer kontaktpersonen för gruppen som försökte genomföra attentat på fastlandet. Denna grupp, beväpnad till tänderna med automatvapen, pistoler och molotovcocktails, skulle inte ha kunnat mäta sig med någon reguljär enhet av de kubanska väpnade styrkorna, men den skulle ha kunnat utföra terroristaktioner på arbetsplatser, i fritids- eller studiecenter på Kuba och därmed visa upp en instabil situation utomlands för att pressa Donald Trump att ge sig in i det vansinniga äventyret att militärt invadera ön. Inledningsvis förnekades incidenten av de Washington-finansierade medierna i Miami, tills den terrorist som pekats ut som hjärnan bakom den till slut tog på sig ansvaret för den på sina sociala medier. Som alltid underrättades FBI i förväg om detaljerna i fallet, men som alltid har man inte gjort något åt saken, såvitt bekant.

Eftersom slumpen inte kommer ensam, greps tio panamanska medborgare i Kuba på lördagen den 28 februari för att ha satt upp propagandaplakat mot den kubanska konstitutionella ordningen. Enligt myndigheterna erkände de gripna att de hade accepterat att utföra denna uppgift i utbyte mot en ersättning på mellan 1 000 och 1 500 dollar. I ett självförstörande propagandadrag kom en av de aktiva i den mediala kontrarevolutionen på ön också ut och försvarade panamanerna, och lade till de redan nämnda affischerna, graffititexter mot regeringen, och tillade att gruppen skulle uppträda i Miami inom 10 dagar. Det senare är helt absurt, troligen på grund av att personen i fråga behövde producera någon saftig nyhet som skulle ge honom några dollar mer än vanligt från sina faddrar i norr.

Utan bevis, men också med mycket få tvivel, kan vi säga att incidenten med båten och affischerna troligen var en del av en mycket större psykologisk krigföring. Det som är slående i detta fall är den extrema svagheten hos den interna kontrarevolutionen på ön när dess faddrar i Miami tvingas anlita agenter i ett annat land för att göra något som tidigare bara krävde att man betalade någon inom landet några få dollar.

Barbarer som skulle sätta eld på Rom

Det är inte bevisat att Nero på egen hand satte eld på Rom, men Donald Trump kan mycket väl sätta eld på världen och i synnerhet USA, särskilt om det handlar om hundar som viftar på svansen, som är fallet med de sionistiska och antikubanska lobbygrupperna, som har ett oproportionerligt stort inflytande på imperiets funktion och beslutsmekanismer.

Att det nuvarande sionistisk-amerikanska kriget utgör ett allvarligt hot mot världen behöver ingen närmare förklaring. Från och med nu kommer ingen längre att tro på förhandlingar med en president som inte håller sitt ord. Länderna kommer inte heller att vara särskilt nogräknade när det gäller att hantera sina kärnvapenarsenaler. Utan att gå längre än så har den franske presidenten Emmanuel Macron redan sagt att han inte kommer att redovisa sitt lands atombomber och har aviserat utvecklingen av nya. Ingen av USA:s allierade kan lita på vad Trump säger, och budskapet till hela världen är: "Beväpna er, den som kan!"

En militär intervention från USA:s sida i Kuba skulle vara som att hälla bensin på elden, eftersom en "regimförändring" i Kuba är synonymt med inbördeskrig på ön och förmodligen också i USA. På grund av den symboliska betydelsen av den amerikanska blockaden, som i årtionden fördömts av de allra flesta länder, skulle en amerikansk intervention innebära en deklaration om att "allt är tillåtet" på global nivå.

Det finns ingen bättre illustration av den ödesdigra roll som dessa lobbygrupper spelar för den amerikanska politiken än den sionistiske Benjamin Netanyahu och de antikubanska Marco Rubio och Ted Cruz. Om "Bibi" finns det inget som inte redan har sagts. Han är en erkänd folkmördare och efterlyst av internationella domstolar för detta brott. Många observatörer, däribland journalisten Tucker Carlson, pekar ut honom som den som ligger bakom detta "lilla krig" mot Iran. Utrikesminister Marco Rubio är känd, inte bara för sin nuvarande befattning, utan också för sitt stöd till allt det värsta som kommer från Miami i riktning mot Kuba och Latinamerika.

Om senatorm från Texas, Ted Cruz, måste man säga att han förenar det värsta från två världar: han är inte bara en rasande antikuban, utan också en inbiten pro-sionist. För några veckor sedan uttryckte han i media sin förhoppning om att vi inom de närmaste sex månaderna skulle få se slutet för Maduro i Venezuela, Jamenei i Iran och Díaz-Canel i Kuba, och i helgen skröt han med att det var han som på fredagen rådde Trump att "inte missa chansen" att attackera Iran.

Trump genomgår mycket svåra tider där han kämpar för sin politiska överlevnad. Hans agenda "America First" har helt suddats ut. Inte bara ger han inte den ekonomiska och arbetsmässiga stabilitet som hans väljare så längtar efter, utan hans löften om inga fler krig och att prioritera den inhemska situationen i USA går i kras. Trump börjar möta motstånd från sin egen bas och opinionen vänder sig mot honom. Samtidigt kräver de som sponsrade hans kampanj att få något i gengäld. Under dessa omständigheter blir frestelsen att trycka på knappar i olika färger alltmer oemotståndlig. Inget är farligare för en amerikansk president i tider som dessa än att vara omgiven av Bibis, Marcos eller Teds som vid minsta misstag kan få honom att sätta eld på, inte bara Rom, utan hela planeten Jorden.

Magencio 260303 (ZT)

En Irán como en Cuba, Trump juega con fuego... y con el mundo

svensk-kubanska föreningen

BLI
MÅNADS
GIVARE

Stöd vårt arbete i solidaritet med det socialistiska Kuba och det progressiva Latinamerika!

skanna här

BRYT BLOCKADEN AV KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72